

Rékai Anett

Menetiránynak háttal

A szerző 2022-ben elnyerte
az N&n Galéria Alapítvány
Petri György-díját.

© Rékai Anett, 2024

Hazáig

A riporterre gondoltam, akit végül
egy anakonda gyomrában találtak meg.
Hogy hirtelen rádöbbenhetett,
milyen régóta nem ölelte meg senki,
és ez a finom szorítás éppolyan jó.
Csak még egy kicsit, aztán tényleg
lelöki magáról a kígyót, és elfut,
fogadkozott, míg eszméletét nem veszítette.
Én is tudtam, miközben levegőért küzdöttem,
késő már másként dönteni.
Talán ellenkezésem amúgy is
a visszájára fordult volna,
és elgáncsolják pipaszárlábú kifogásaimat.
Mégis, a felismerés, hogy nincs
hatalmam a testem felett,
bénító idegméregként
terjedt szét bennem.
Maradt a csendes megadás,
felülkerekedő női ösztön,
hogy hagyni kell mindent,
aztán virrasztani reggelig,
sírva fakadni pisilés közben
a vért látva. Utána
kettesével szedni a lépcsőket,
ki az utcára, a reggeli fény elvakít,
villamosra szállni a tavaszi szélben,
nézni az embereket a metrón,
aztán már a külváros, virágzó
meggy-, cseresznye-, mandulafák.

Az ezüstös szegély

A közelben van a tó, ahol a múlt
hónapban öngyilkos lett valaki.
Utána napokig másról se írtak az újságok,
az áldozat híres ember gyereke volt.
Anyám is egyfolytában erről beszélt.
Egy szülőnek nem szabadna eltemetnie a gyerekét,
általában ez volt a végszó. Aztán meg
úgy nézett. Nyilván észrevette, hogy
megfeketedett rajtam az ezüstös szegély.
Pedig nem meséltem el neki, hogy
ha éjszaka forgolódom, és a hajam
a nyakam köré tekeredik, mindig rólad álmodom – – –
Egyébként elmentem a tóhoz a múlt héten.
Látni akartam, átüt-e még a napfény a felhőkön
mindezek után. Nem lett-e szürkébb a tó betonmedre,
zavarosabb a vize. A fémcsúszdát, amin át a halakat
a tóba telepítik, talán egészen szétrágta már a rozsdá.
Nem tudom, vannak-e halak abban a tóban egyáltalán.
Csak a mozdulatlan horgászokra emlékszem – – –
Amikor odaértem, nem láttam semmi változást.
Még a szemetet sem szedték össze
a kiserdőben, ahol rátaláltak,
hiába volt a nagy médiafigyelem.
Leültem egy padra a büfé mellett. Néztem az árakat,
mennyi a kávé, a szendvics, a napi horgászjegy.

Nagyon-nagyon csendesnek éreztem magam,
és üresnek, mint egy hátrahagyott lepkebáb,
amiből már kirepült az imágó, és most
bármelyik pillanatban felkaphatja a szél,
vagy összetaposhatja, aki arra jár.

Schiele visszatér

Már nem tudom két ujjam
közé csípni a hasam.
Combjaim sem érnek össze,
ha egyenesen állok.
Az étel salakká válik a számban,
ha mégis lenyelem, hamarosan
izzadva, remegve borulok a földre,
mint akit megmérgeztek.
A mellkasomba zárt kolibri
kétségbeesésében újra és újra
szegycsontomnak repül.
Várom, hogy elveszítse az eszméletét,
közben megígérem, hogy
soha többé, csak ezt éljem most túl.
Schiele az ajtón dörömböl.
Szinte felfal a szemével,
miután beengedem.
Beesett arcomat, kiálló csontjaimat
nézi. Azt mondja, nehéz volt
másik modellt találnia, de most,
hogy újra formában vagyok,
egész sorozatot festene, ami
Közép-Európa-szerte híressé tenné.
Azt ígéri, megmutatja, hogy
nincs már bennem semmi,
amit érdemes lenne táplálni.

Hogy mit tett velem,
és mi maradt utána:
a szememben egy
elhagyatott fűrésztelep
valahol Szibéria északkeleti részén.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Zrt., 2024-ben
Felelős vezető Vadász Katalin vezérigazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót és a kötetet Pintér József tervezte
A borító Berthold Woltze *Der lästige Kavalier*
című festményének felhasználásával készült
Kiadványszám 9313
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4345-5